

pa lūgids notāter

Å arbeide med koreografiske partiturer
skrevet av Janne-Camilla, dreier seg for
meg om møtet mellom kroppslig danserisk arbeid
og den skrevne teksten. Partiturets form og
innhold ligger hele veien som kilde til
inspirasjon og motivasjon i materialet, uten at
det blir en direkte kroppslig oversettelse av
teksten.

Arbeidet avhenger av min egen kroppslige
innsikt, taktilitet og åpenhet for hva som kan
opstå mellom partituret og meg og min
lytting innover i kroppen. Selv om jeg fokuserer
innover i kroppen, er jeg opptatt av å
samtidig invitere til å se. Jeg synes denne
innstillingen er spennende, det å ha fokus
dypt innover, men samtidig være tilstede i det
rommet jeg faktisk er i. Det blir på
en måte flere lag med konsentrasjon og
måter å forholde seg på, samtidig.

Den skrevne teksten endrer seg naturligvis ikke, den står jo der svært på heitt, men min lesning av teksten er i stadig endring jo lenger jeg kommer inn i arbeidet. Jeg kommer lenger i arbeidet ved å være i dialog med meg selv, både i tankene og i kroppslig leting.

Det å forsøke å finne noe i kroppen som har gjenklang i teksten, krever dyp konsentrasjon. Det kjennes som jeg tenker med hele kroppen, som om hodets tanker lekker ut og fyker rundt i alle kroppens deler. Når det treffer, kjenner jeg det. Veldig ofte, før det treffer, treffer det IKKE! Det føles utrolig irriterende og meningsløst. Det kan tidvis virke paralyserende på kroppen. Ofte gir jeg opp i forsøket fordi jeg opplever at det ikke treffer, eller så blir jeg bare stående der med et nyansert tankekaos på innsiden.

Samtidig må jeg jo faktisk GJØRE noe for at noe kan oppstå. Det er mulig

jeg er ganske hard mot meg selv. Dags-
formen min har stor innvirkning på hvor
mye jeg får til å gjøre.

Partiturene er poetiske. Det poetiske
åpner opp for en fantasisk og assosiativ
tilnærming til bevegelse, og jeg forsøker
ofte å beholde en slags letthet og nysgjernig-
het når jeg leter etter materiale.
Denne lette holdningen fungerer bra for
meg som en motvekt til den tunge konsen-
trasjonen som kreves. Jeg forsøker å
holde meg åpen og lyttende, samtidig
som jeg prøver å ta helt presise valg.
Jeg opplever at teksten er nyansert og presis.
Og kroppslig. Jeg er interessert i at disse
nyansene og denne presisjonen skal overleve
hele veien til kroppen.

Når jeg arbejder solo blir jeg min egen samtalepartner. Jeg er ofte usikker på - og uenig med meg selv om hvorvidt jeg arbeider på den mest hensiktsmessige måten. Samtidig er det kun meg selv som bestemmer hva som er mest hensiktsmessig i og med at det er min fortolkning. Dette kan være forvirrende og ensomt. Da er det godt å ha partituret der, som en grunnstein i arbeidet.

Jeg prøver å være tro mot manuset, og ikke plutselig glemme det og følge helt andre interesser som dukker opp undervis, men som egentlig kjennes helt irrelevante for nettopp dette arbeidet.

Jeg kan også kjenne på en usikkerhet i forhold til om jeg leser partituret 'riktig' og merker at jeg kan få tanker som dreier seg om jeg for eksempel forholder meg til det somlige slik det var tenkt fra Janne-Camilla, eller om det er noe

jeg misforstår. Jeg er tydeligvis litt
opptatt av å være flink. I arbeidet
med Papirvekt føler jeg meg tryggere
på egen lesning, i og med at dette
partituret er skrevet til meg personlig.
Det at partituret er 'mitt', gjør at det er
nettopp mine valg som gjelder, sammen-
lignet med når jeg fortolker partiturer
som er ment for alle.

Jeg slipper aldri unna meg selv.
På godt og vondt.

Som en utøver som interesserer seg for -
og har veldig tro på bevegelser som
noe betydelig som kan stå alene, uten
andre virkemidler, er dette arbeidet
veldig meningsfullt. Å virkelig fordype seg
i ulike bevegelseskvaliteter og teksturer og
ulike nyanser av kroppslige væremåter, føles
som et ukt og uendelig stort område som
åpner seg opp jo mer jeg holder på.

Dette oppleves også litt skremmende i forhold til å skulle ta valg, i og med at det finnes utallige mange måter å fortolke på. Her begrenses jeg heldigvis av min egen latskap. Ellers hadde jeg aldri blitt ferdig.

Metodene for arbeidet har en tendens til å bli litt rotete og inkonsistente. Jeg kan f.eks. starte ut med en tydelig plan for hvordan jeg systematisk skal jobbe meg gjennom partituret, men så kan det (ganske fort) oppstå nye oppdagelser fordi jeg arbeider meg lenger og lenger inn i teksten, slik at den originale arbeidsmetoden plutselig føles irrelevant. I prosessen med papirvett, har jeg gått inn med en litt mer avslappet holdning og forventning om hvordan prosessen skal foregå. Jeg har gått rom til at arbeidsmetoder og progresjonen med utviklingen av bevegelsesmaterialet skal få vokse frem slik det til en hver tid føles

riklig. På denne måten blir det også mer spennende for meg selv.

Teksten er mer aktivt tilstede i arbeidsprosessen. Når materialet er ferdig utarbeidet blir den integrert og mer jevnt fordelt i kroppen. Hele kroppen blir veldig konsentrert, samtidig som jeg også stoler på at materialet finnes der, selv om jeg tenker på andre ting.

Det føles som en helt spesifikk konsentrasjon: nyansert og presis, insisterende, men lyttende.

Jeg opplever at blikkene til publikum er med på å tydeliggjøre arbeidet. Min utøvelse i møte med blikket fra tilskuerne gir arbeidet tydelighet og verdi.

Jeg tror det har å gjøre med at jeg står så lenge alene i studio, i stillhet, dypt i egne tanker og det kan til tider føles ganske ensomt og at alt jeg

gjør bare forsvinner med en gang
jeg har gjort det. Når publikum er
tilstede og ser på, blir det fanget
opp. Noen ser det. Det blir ikke
bare borte, og det får verdi og
viktighet fordi det blir plukket opp av
noen. Det skjer også noe med kroppen
når den blir sett. Den skjerper seg
og blir mer 'to the point'.

Arbeidsprossessen strekker seg ut over
tiden i studier. Det kan ofte dukke
opp ideer og innfall, som ofte handler
mer om det kompositoriske enn selve
bevegelsesmaterialet, mellom periodene der
jeg jobber med det kroppslige.

Det virker som om jeg bearbeider
erfaringene og ideene i ettertid og noe kan
plutselig falle på plass selv om jeg
egentlig ikke jobber aktivt med partiturt
der og da.

Setninger eller ord fra manuset
kan plutselig dukke opp, og knyttes
til noe eller noen jeg ser når
jeg er rundt om kring ute i verden.

INGRID HAAKSTAD *fra Ingrids notater*

Utgitt i 2019

etter initiativ fra Janne-Camilla Lyster i forbindelse med stipendiatprosjektet

Koreografisk poesi: Utvikling av litterære partiturer for dans

Sats og utforming: Janne-Camilla Lyster i samarbeid med Ingrid Haakstad